

peči pa nekaj slamnatih stolov. Podlesnik, stopivši v sobo, prijazno pozdravi pisarja, in ker se nista zanj zmenila, poišče si prazen stolec ter sede; istotako tudi Francè, ki pa je že pred vrati snel klobuk ter ga vrtel med prsti.

Valpet se je delal, kakor da gré buditi grajščaka; toda ni se drznil tega storiti, ker bi bil s tem prišel v hudo zamero. In dolgo sta morala čakati naša znanca, predno je stopil grajščak, gospod Kometar, v sobo.

Naša znanca vstaneta s sedežev in se globoko poklonita, želeč gospodu dobro jutro. Grajščak jima le nekoliko odkima z glavo, potem pa stopi k pisarjema, da pregleda njuno delo, in šele čez nekaj časa se približa Podlesniku.

„No, kaj te je privédlo sém?“ vpraša na videz radovedno starega kmeta, katerega je dobro poznal, ker je bival v njegovem obližju. „Davek si mi že plačal, ženil pa se menda ne boš, ker še nisi vdovec in si že nekoliko prestar.“

„Star sem, milostljivi gospod, star in na ženitev res več ne mislim. Pa tega-le svojega sina, če milostljivi gospod dovolite, oženil bi rad ter mu danes v ta namen izročil svojo kmetijo.“

„Ta je pametna“, odvrne grajščak ter pozorno pogleda Franceta. „Saj za tvoja stara leta bilo bi pač bedasto, ko bi se še pehal z gospodarstvom, zlasti ker je imaš komu izročiti. Toda samó ne vem, če pojde to tako gladko. Tvoj sin bo moral še poprej k novačenju.“

„Ponižno prosim, milostljivi gospod: če vi dovolite, da mu izročim kmetijo, tega menda ne bo treba. Saj je ta jedini sin izmed mojih otrók; imam samo še dve hčerki, ki sta vrhu tega še dokaj mlajši. Midva z materjo sva že oba priletna in potrebna podpore na stare dni. Blagovolite biti, milostljivi gospod, tako dobri ter dovolite, da mu izročim kmetijo, ki ga bo držala.“

Grajščak nekaj časa premišljuje, gre parkrat sém in tje po sobi, naposled pa pozove valpeta ter mu reče:

„Tebi so dobro znani prebivalci v Trbonjah, torej povej, ali je resnica, kar govori ta kmet, da ima samó jednega sina, druge pa da so deklina?“

„DOM in SVET“ 1895, št. 1.

„Resnica je, kar pripoveduje“, odvrne valpet ter uprè pogled v Francetov klobuk. Šele sedaj je bil zapazil oni rožmarinov vršič.

„Hm, ti mu izročiš kmetijo ter ga oženiš“, jame govoriti kakor sam s seboj grajščak, „potem pač res pojde. Rad bi torej dal napraviti pismeno pogodbo, katero naj tudi jaz podpišem, kaj ne! Kje pa imaš priče?“

„Priče!“ ponovi Podlesnik. „Nanje sem pa bil res pozabil, ker nisem niti vedel, da bodo

Notranjščina cerkve na Ptujski gori.

tu potrebne. Morda bi pa gospod valpet hotel biti za pričo?“

„Lahko, ker te dobro pozna. Le povej, kako ste se dogovorili zastran preužitka, ta gospod bo pa pisal.“ Ob teh besedah pokaže grajščak na pisarja, ki je sedel pri najbližji mizi ter mahoma vzel pôlo papirja, da na-njo napiše dogovorjeno pogodbo.

„Poprej si rekel, da hočeš sina oženiti. Ali pa ima nevesto že izbrano?“ vpraša grajščak.